

Хочете почути історію про найдивовижнішу корову у світі?

Далеко-далеко у звичайнісінькому селі жила собі Мишка.
Точніше корова. Корова на ім'я Мишка.

Гадаєте, вона була крихітною чи пищала? Аж ніяк. Вона була
вельми вгодованою і мукала, як і годиться корові. Та коли
вона народилася, Кіра, донька господарів, вигукнула:

— Мамо, тату, дивіться яка сіренька теличка! Я ще не бачила
корівок такого кольору. Не корова, а мишка!

Отак і почали звати Мишку Мишкою.

Мишка була страшенно мрійливою. І мріяла вона про мандри.

«Що ж це таке? Стою, жую день у день траву.
Ну-у-удно. А Кіра розповідала, що за нашою лукою є багацько всього цікавенького: міста, гори й навіть... забула, як воно зветься... синє і мокре, велике-велетенське... А! Море!» – жалілася Мишка своїм подругам коровам.

Але вони її не розуміли й лише дивувалися:
«Навіщо кудись іти, якщо на рідній луці так гарно?»

А от Кірі дуже хотілося, щоби мрія Мишки здійснилася.
І одного разу на день народження Мишку чекав великий сюрприз. Ба навіть велетенський.

Кіра привела її на широку галявину, де зібралися всі друзі Мишки. А в центрі галявини стояла...
повітряна куля!

– Неймовірно! Я справді можу на ній політати? І побачити гори, море, різні міста? Як пречудово!

– Лети, Мишко. Тільки обов'язково повертайся! Ми будемо дуже-дуже тебе чекати.

— Куди ж ви пускаєте цю дурненьку корову? — буркнув хтось. — Вона точно загубиться, а потім знайдеться — і знову загубиться.

Це прилетів голуб Док. Раніше його звали Дмитриком. Але він вирішив, що Док звучить солідніше. Так, наче він справжній доктор. А чом би й ні? От минулого місяця витяг дзьобом скабку зайчикові з лапки. Хіба не доктор?

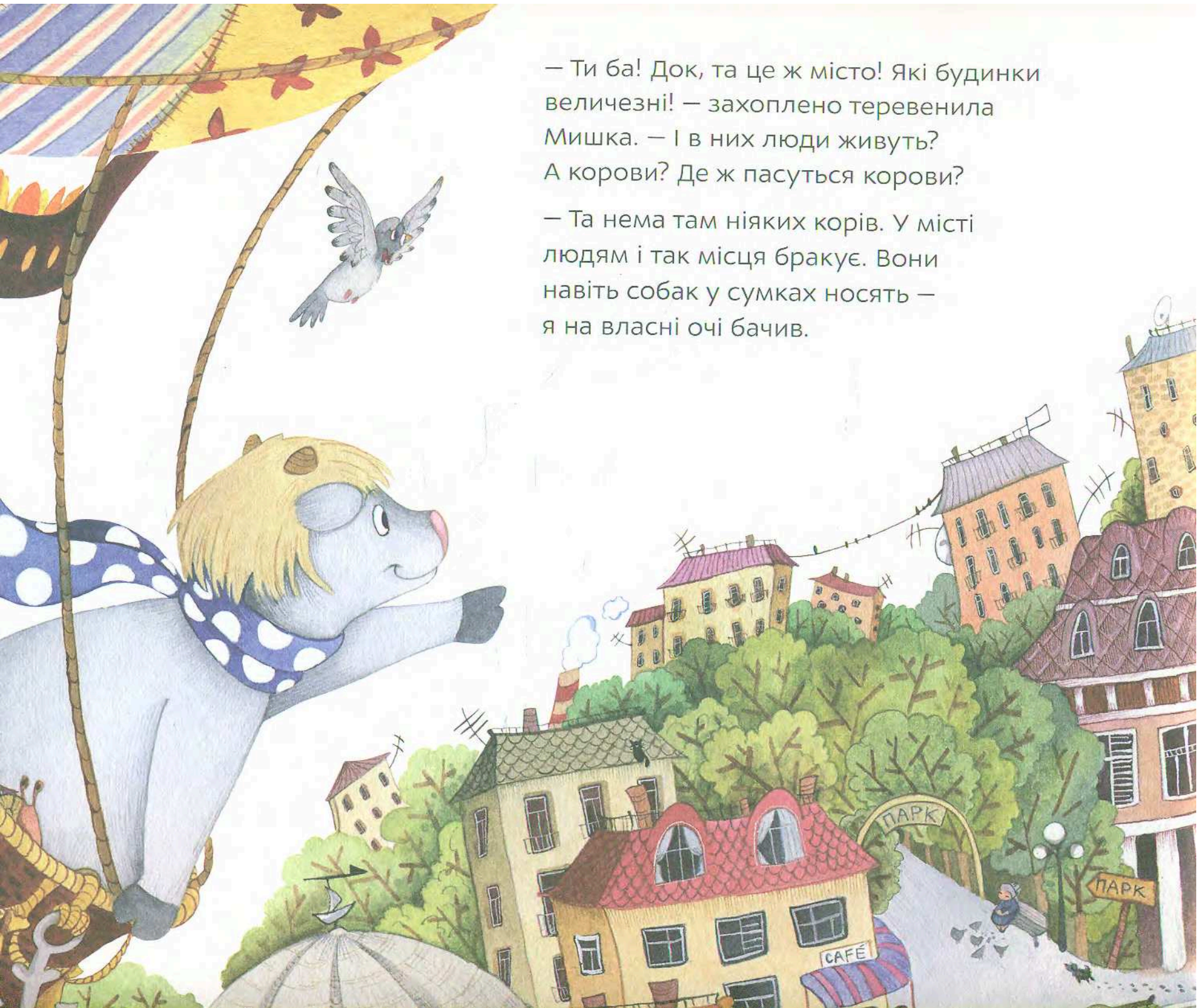
— Ну гаразд... Полечу я, Мишко, з тобою, — сказав Док. — Не впораєшся ж сама.

Мишка, хоч і не просила голуба скласти їй компанію, але дуже зраділа його пропозиції.

— Док, дорогенький! Дай я тебе поцілую!

— Ото вигадала! І не сподівайся. Краще обережно лізь собі в кошик.

— Ти ба! Док, та це ж місто! Які будинки величезні! — захоплено теревенила Мишка. — І в них люди живуть? А корови? Де ж пасуться корови?

— Та нема там ніяких корів. У місті людям і так місця бракує. Вони навіть собак у сумках носять — я на власні очі бачив.

— Не приземляймося тут! Я не хочу, щоб мене в сумці носили, — мало не заплакала Мишка.
— А ми за містом приземлимося, на галявинці. Ти поїсиш, а я навідаю тітоньку Гулю.

